

## Arrest

**nr. 122 373 van 11 april 2014  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 30 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 december 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. BEN ASRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Op 26 april 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dhr. K.E., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 30 oktober 2013 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

*“(…) In uitvoering van artikel 52, §3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/03/2013 werd ingediend door :*

*(…)*

*Om volgende reden geweigerd :*

*Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie; heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: attest van onvermogen uit het land van herkomst. (…)”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij schetst het juridische kader met betrekking tot de ingeroepen bepalingen en beginselen. Verder betoogt zij dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is zoals vereist door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd wat betreft de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de machtiging tot verblijf werd geweigerd.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen verblijf van meer dan drie maanden kan krijgen aangezien zij geen attest van onvermogen uit het land van herkomst heeft voorgelegd. De verzoekende partij merkt op dat zij in de onmogelijkheid is om dit stuk voor te leggen. De moeder van de verzoekende partij verblijft in België en heeft de Belgische nationaliteit. Zij is uit Irak gevlucht en de hele familie van de verzoekende partij verblijft in België. Zij kan het gevraagde stuk niet voorleggen aangezien zij door omstandigheden buiten haar wil er niet aan kan geraken. Bovendien heeft zij alle stukken voorgelegd die voor haar verblijfsaanvraag nodig zijn en waaruit blijkt dat zij onvermogen is en dat zij steeds financieel ondersteund is door haar moeder en dat zij geen bezittingen hebben in het land van herkomst.

Verder betoogt de verzoekende partij dat nergens in de wet expliciet vermeld staat dat er een attest van onvermogen in het land van herkomst moet ingediend worden op straffe van weigering van verblijf. Volgens de verzoekende partij moeten enkel de volgende elementen aangetoond worden: burgerschap van de Unie, bloedverwantschap, ten laste zijn van de burger van de Unie, het beschikken over voldoende bestaansmiddelen van de burger van de Unie, een ziekteverzekering en het vormen van een gezinscel.

De verwerende partij voegt volgens de verzoekende partij dus een voorwaarde toe aan de wet. De verzoekende partij stelt dat zij heeft aangetoond dat zij ten laste van de burger van de Unie is. Alle andere voorwaarden zijn ook vervuld zodat de verwerende partij ten onrechte stelt dat het verblijf dient te worden geweigerd omdat het attest van onvermogen niet is voorgelegd. De verzoekende partij verkeert bovendien in een situatie van overmacht en het gevraagde stuk wordt niet door de wet opgelegd zodat de verwerende partij een onjuiste beslissing heeft genomen. Bovendien heeft de verwerende partij op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Volgens de verzoekende partij zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.3. Verzoekende partij diende op 26 april 2013, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

*"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:*

*– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; »*

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° luidt :

*« 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;»*

De in casu relevante bepalingen van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luiden verder:

*"[...]*

*§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:*

*1° [...]*

*2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.*

*§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.*

*[...]"*

Verweerder weigerde in casu verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden omdat zij niet binnen de gestelde termijn de gevraagde bewijsdocumenten heeft overgemaakt en met name geen documenten overlegde dat zij onvermogen is in het land van herkomst.

2.1.4. Verzoekende partij betwist niet dat zij dergelijk document niet heeft overgemaakt maar meent vooreerst dat de verwerende partij dergelijk document niet kan eisen.

2.1.5. De verzoekende partij is ouder dan 21 jaar, heeft de Iraakse nationaliteit en wenst zich bij haar Belgische stiefvader te voegen. Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dient zij ten laste te zijn van haar stiefvader.

Op de bijlage 19ter werd het volgende vermeld :

*“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 25/07/2013 de volgende documenten over te leggen : bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen belg, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor belg en familie, attest onvermogen uit het land van herkomst, bewijs ten laste in het verleden, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, attest niet ten laste ocmw.”*

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Waar de verzoekende partij aldus aanvoert dat de wet niet voorziet dat zij in het land van herkomst onvermogen diende te zijn, wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip “ten laste”: de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat aan de verzoekende partij gevraagd wordt een bewijs van onvermogen in het land van herkomst voor te leggen, dit om de Dienst Vreemdelingenzaken toe te laten te beoordelen of verzoekende partij gezien haar economische en sociale toestand niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien. Het bestuur geeft hiermee een redelijke invulling aan de voorwaarde die de wetgever heeft vooropgesteld.

Verzoekende partij betwist voorts niet dat zij geen attest van onvermogen uit het land van herkomst heeft voorgelegd. De verwijzing naar de andere stukken die zij wel heeft voorgelegd om aan te tonen dat zij in het verleden geld heeft ontvangen van haar moeder/stiefvader doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij nagelaten heeft een attest van onvermogen voor te leggen. Het blote betoog van verzoekende partij aangetoond te hebben onvermogen te zijn alsook geen bezittingen te hebben in het land van herkomst doet hier evenmin afbreuk aan.

2.1.6. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij het gevraagde attest van onvermogen uit het land van herkomst niet kan voorleggen omdat zij door omstandigheden buiten haar wil om hier niet kan aan geraken. Haar moeder verblijft in België en is uit Irak gevlucht. Haar hele familie verblijft in België.

Verzoekende partij stelt in een situatie van overmacht te zitten. Zij meent dat de bestreden beslissing dan ook onjuist is.

2.1.7. De Raad oordeelt evenwel dat dergelijke blote bewering niet kan toelaten te besluiten tot de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing. Verzoekende partij concretiseert deze blote bewering op niet de minste wijze. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht te krijgen als descendent ten laste. In dat kader werd haar door het bestuur uitdrukkelijk gevraagd enkele bewijsstukken over te maken. De loutere bewering van verzoekende partij dat zij een bepaald stuk niet kan overmaken zonder ook maar enig concreet gegeven dat deze bewering kan ondersteunen is dan ook niet afdoende om te besluiten tot de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van de bestreden beslissing. Het attest van de ambassade van Irak waaruit blijkt dat verzoekende partij geen geboortetest kan voorleggen omdat de archieven dienaangaande vernietigd zouden zijn, heeft geen uitstaans met een eventuele onmogelijkheid om een attest van onvermogen voor te leggen. Dit document bewijst alleszins dergelijke onmogelijkheid niet zodat het bij een loutere bewering van de verzoekende partij blijft.

2.1.8. Waar de verzoekende partij tenslotte nog voorhoudt dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet is geschonden, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet in casu niet dienstig kan worden aangehaald.

2.1.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen.

2.2.2. Verzoekende partij betoogt in essentie dat de bestreden beslissing onjuist is en aldus leidt tot een gebrekkige motivering. Zij meent zich wel degelijk te kunnen beroepen op verblijfsrecht als familielid van een Unieburger.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar tweede middel in essentie herhaalt wat zij in haar eerste middel heeft aangevoerd. Dienvolgens volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER